

LIBRIS

We know
books

MICUL PATERIC

POVESTIT
PENTRU COPII DE

PĂRINTELE
SAVATIE BAȘTOVOI

ILUSTRĂȚII DE ANASTASIA KAGANOVICI

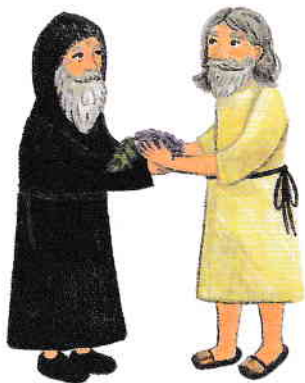

CATHISHA

<i>Cuvînt înainte</i>	5
Strugurele Sfîntului Macarie	8
Sfîntul Agaton și îngerul	14
Călugărul sărac și cerșetorul fudul	19
Călugărul care dormea cu leii	22
Sfîntul Eufrosin și merele din Rai	25
Sfîntul Conon și tâlharii înmărmuriți	30
Povestea împăratului milostiv	33
Grădinarul și borcanul cu galbeni	37

Tîlharul care a ajuns sfînt	41
Ava Daniil și Evloghie pietrarul	45
Sfîntul de pe gunoi	50
Vameșul zgîrcit și pîinea aruncată	54
Haina dată lui Hristos	58
Sticla ascunsă	61
Puterea rugăciunii	64
Înălțimea smereniei	67

SFÎNTULUI MACARIE

Trăia odată în pustia Egiptului un părinte cu numele Macarie. Acesta era cunoscut în toată țara pentru faptele bune pe care le făcea și multă lume venea la el după sfat. Deoarece în aceeași pustie mai locuia încă un părinte Macarie, pe acesta, despre care vom vorbi, toți l-au numit Orășeanul, fiindcă provenea din vestita cetate a Alexandriei. Sfântul Macarie era de acum bătrîn și conducea o mănăstire de călu-

gări atunci când s-a petrecut întâmplarea pe care o vom povesti.

Într-una din zile, a venit la Sfântul Macarie un om oarecare și i-a adus un strugure copt și bine-mirositor. Trebuie să știm că în pustie călugării nu aveau de unde culege struguri, deoarece acolo e arșiță mare tot timpul, nisip cât vezi cu ochii, și plantele lipsesc aproape cu desăvârșire. Omul s-a gândit că îi va face o mare bucurie părintelui Macarie aducându-i acel strugure care este atât de prețios în pustie, unde nici măcar apa nu e îndeajuns. Sfântul a luat strugurele și a mulțumit oaspetelui pentru dragostea arătată.

Rămas singur în chilia sa, părintele Macarie s-a gândit să mănânce strugurele acela atât de frumos care îl îmbia cu mireasma lui plăcută. Dar când a vrut să rupă o bobită, dintr-odată și-a adus aminte de întreaga obște de călugări pe care o conducea și s-a gândit că și ei ar fi vrut, desigur, să guste dintr-un astfel de strugure. Ce să facă sfântul? Să-l mănânce singur n-a mai vrut, deoarece gândul la ceilalți călugări îl făcu să se simtă zgîrcit și lacom. „Oare eu sînt chiar atât de mic la suflet, încît să mănînc acest strugure singur, în timp ce alți frați rabdă de sete? Nu voi face aceasta!” – și-a zis părintele în sinea sa. Și, tot gândindu-se ce să facă

cu acel strugure, Sfântul Macarie hotărî să-l dea primului venit.

Nu trecu multă vreme și iată că un călugăr a bătut la ușa părintelui Macarie. Văzîndu-l, părintele s-a bucurat și, după ce a vorbit cu el, a scos strugurele și i l-a dat, zicîndu-i: „Iată, frate, primește de la mine acest strugure, că eu sînt bătrîn și am stomacul bolnav, așa că nu pot mîncea struguri.” Sfântul Macarie a zis pricina bolii doar pentru a-l face pe frate să primească darul, căci și el ar fi gustat măcar o bobîță din acel rod atît de arătos și de bine-mirositor. Fratele a luat strugurele și s-a dus mulțumind la chilia sa.

Însă cînd a ajuns în chilie și a vrut să mînce strugurele, tînărul călugăr a avut același gînd pe care l-a avut și Sfântul Macarie: „Cum voi mînce eu singur acest strugure, în timp ce alți frați rabdă de sete? Mă voi duce și îl voi da unui frate bolnav.” Călugărul a ieșit și s-a dus la un frate pe care îl știa mai bolnăvicios: „El are mai mare nevoie decît mine de strugure” – își zicea în sinea sa.

Dar s-a întîmplat că nici călugărul bolnav n-a ținut strugurele pentru sine, ci a hotărît să-l dea altcuiva. Așa a trecut strugurele de la un călugăr la altul, căci fiecare se gîndea la ceilalți, și nu la sine. Spre seară, unul

LEBRIS

We know
books

dintre călugări, care tocmai primise în dar acel strugure minunat de la un alt frate, s-a gândit în sinea sa: „Ce strugure frumos! Cum de a ajuns el în această pustie arsă de soare și lipsită de verdeață? Mă voi duce să-i dau strugurele părintelui nostru Macarie, pentru că el e bătrîn și are mai multă nevoie de o hrană ca aceasta decît mine, care sînt tînăr și puternic.” Zicînd acestea, călugărul a ascuns strugurele sub haină și s-a dus cu el la chilia Sfîntului Macarie.

Cînd a văzut Sfîntul Macarie strugurele, mult s-a minunat, căci l-a recunoscut îndată. Era chiar strugurele pe care el, primindu-l în dar și nevrînd să-l mănînce, l-a dat unui frate. S-a mirat, pentru că fratele care i-a adus strugurele înapoi era altul decît cel de dimineață. Sfîntul îndată și-a dat seama de cele întîmplate, cum că frații n-au voit nici unul să țină strugurele pentru sine și l-au dat de la unul la altul, iar acum strugurele s-a întors înapoi la el. Prefăcîndu-se că nu știe nimic, Sfîntul Macarie a luat strugurele și a mulțumit, minunîndu-se de cîtă dragoste au dat dovadă călugării din obștea sa, deoarece nimeni nu s-a gândit la sine, ci fiecare, la ceilalți.

Rămas singur, părintele Macarie a luat strugurele, zicîndu-și: „De vreme ce nici unul dintre frați nu a

mîncat acest strugure, cum îl voi mânca eu, care le sînt părinte și învățător?” Și, zicînd acestea, a dus strugurele și l-a pus pe o piatră. O pasăre a venit și l-a luat, ducîndu-l puișorilor ei. Așa a sfîrșit strugurele Sfîntului Macarie.

LBRIS | We know books SFÎNTUL AGATON ȘI ÎNGERUL

Pe vremea Sfântului Antonie cel Mare, trăia în Egipt un părinte pe nume Agaton. Se spune că Agaton, pe cînd era tînăr, l-a vizitat pe Sfântul Antonie. Acesta din urmă avea de la Dumnezeu darul de a vedea sufletele oamenilor, așa cum noi le vedem fața. Deci, după ce au stat de vorbă, Sfântul Antonie i-a zis tînărului Agaton că și el va ajunge sfînt și va fi atît de blînd și fără de răutate, încît nu va mai putea vedea răul în oameni, ci numai binele.

Așa s-a și întâmplat, căci, cu timpul, părintele Agaton a ajuns atât de blînd, încît niciodată nu se supăra pe nimeni, oricît de mult rău i-ar fi pricinuit.

A avut loc, așadar, cu Sfîntul Agaton, următoarea întâmplare, din care se vede cît de răbdător și de blînd ajunsese. Într-o zi, s-a dus sfîntul în oraș să vîndă vasele de lut pe care le făcea cu mîna sa în pustie – am uitat să spunem că părintele Agaton era pustnic. Mergînd el așa, a găsit pe cale un lepros. Leprosul l-a întrebat:

– Unde te duci?

– În oraș, să vînd vasele acestea – i-a răspuns sfîntul.

– Fii bun – a zis iarăși leprosul –, ia-mă și pe mine cu tine.

– Hai! – a căzut la învoială Sfîntul Agaton și, luîndu-l pe lepros în spate, l-a dus cu greu pînă în oraș.

Cînd au ajuns în piață, leprosul i-a zis iar:

– Pune-mă acolo unde o să vinzi vasele.

Sfîntul a făcut așa cum i-a cerut bolnavul, dar nu apucă bine să vîndă un vas, cînd leprosul sări iar cu gura:

– Ai vîndut un vas?

– Da! – a răspuns părintele Agaton.

– Dacă l-ai vîndut, înseamnă că ai bani! Acum să-mi cumperi o plăcintă de banii ăștia!